

„Saa veed du maaske ikke, at Pastor Gaardbo er en af Talerne?“

„Jo, jeg veed det endogsaa fra ham selv.“

„Og alligevel tager du ikke med?“

„Er det maaske for hans Skyld, at *du* tager med?“

Svigerinden vendte sig om. Hænderne havde hun endnu oppe paa Hatteskyggen.

„Du maa virkelig undskylde . . . *Jeg* er ikke forelsket i Pastor Gaardbo.“

Jytte lo.

„Vistnok mere end jeg!“ sagde hun og gik ud i Haven.

Først da Vognen var kørt, kom hun ind igen. Hun havde glædet sig til at blive ene; men idet hun gik gennem de store, tomme Stuer, følte hun sig knuget af Stilheden.

Hun satte sig ved Flyglet inde i Dagligstuen. Hun havde de sidste Dage ikke rørt det, fordi det generede hende at tænke paa, at Svigerinden maaske sad et eller andet Sted i Stuerne og hørte paa hende. Hun var kommen til at afsky dette Menneske. Hun opbragtes af Kynismen i den Tone, hvormed Vilhelmine ved enhver Lejlighed lod hende høre, at hun nogle Gange havde spaseret med Pastor Gaardbo i Haven, naar han kom her for at se til den syge Oline. Ogsaa John var begyndt at blive ubehagelig, ja havde ligefrem advaret hende mod Præsten, om hvem han paa-stod at vide flere ikke rigtig fine Historier.

Hun begyndte paa en chopinsk Polonæse men brød af efter at have spillet et Par Takter og satte sig hen med en Bog. Ogsaa den opgav hun dog hurtigt og sank tilbage i sine egne Tanker.

At hun satte Pris paa at tale med Pastor Gaardbo — ja, det skulde hun saamænd gerne indrømme Vilhelmine. Skønt hun hverken fandt ham morsom eller aandrig, snarest det modsatte, havde hun haft Udbytte af Bekendtskabet med ham, fordi han var saa forskellig fra alle andre Mænd, hun havde truffet. Selv Torben Dihmer havde ikke interesseret hende paa samme Maade.

Men hendes kære Fætter og elskelige Svigerinde kunde alligevel spare sig deres Ængstelser. Hun var ikke forelsket i Pastor Gaardbo, kunde aldrig blive det, *vilde* da heller ikke for